

Betryggelse fandt Sted for Hegnsæterne ved Forandring i de bestaaende Hegn end den, der allerede ligger i Synsmændenes Skjøn, og det er af Hensyn dertil, at vi have stillet de Endringsforslag til § 8, som findes under Nr. 9 og 10. Jeg vil tillade mig med det Samme lidt nærmere at omtale disse Endringsforslag. Vort Endringsforslag under Nr. 9 gaaer ud paa for en større Tydeligheds Skyld at præcisere, at det er de større Buske, ligesom de større Træer, som man ikke maa være berettiget til at opstøtte til Skade for sin Nabo. For at det mere klart kan fremgaae, at det er større Buske, er det, vi have foreslaaet en Ombytning af Ordene: Buske og Træer. I Endringsforslaget Nr. 10. have vi til Slutningen af første Afsnit tilføjet: „medmindre han vil give Erstatning derfor efter de nedenanførte Regler“, og i Forbindelse med dette vort Endringsforslag staaer ogsaa den Forandring, vi have gjort i Lovforslagets § 8, tredje Afsnit, 2det Punktum, som begynder med „Ligesom“. Den egentlige Endring i dette Stykke af Lovudkastet findes under vort Endringsforslag Nr. 10 i det 2de Punktum i det andet Stykke, nemlig den Sætning, som lyder saaledes: „Men selv, under denne Forudsætning skal den Sidstnævnte kunne fordre Hegnsplantningen bevaret, naar han giver Naboen passende aarlig Erstatning, som fastsættes for 5 Aar ad Gangen, for den Skade, der efter de Sagkyndiges Skjøn ved samme tilføies ham.“ Den øvrige Deel af Endringsforslaget er i Overensstemmelse med Lovforslaget. Efter Lovforslagets § 8 kan en Mand kun forlange Forandring af et ældre Hegn, naar han godtgjør, at den Skade, han lider ved Hegnet, ikke alene er ligesaa stor som den Nytte, Hegnets Eier har af Hegnet, men at den endogsaa opveier Nyttens, altsaa, at den er større. Kun under denne Forudsætning er det, at Forandring kan fordres, iværksat; vi have imidlertid troet, at man burde gaae noget videre, og at der burde være aabnet Hegnets Eier en Mulighed for imod Erstatning efter de angivne Regler at kunne beholde sit Hegn selv i det Tilfælde, at det ved Synsmændenes Kjendelse er godtgjort, at de Hensyn ere tilstede, som skulde admittere en For-

andring. Vi troe nemlig, at det vil være vanffeligt med Bestemthed at kunne udmaale eller afgjøre den Skade, som den ene Mand kan have af, at Hegnet bliver staaende, og ligeledes den Nytte, som Hegnets Eier kan have af at beholde det; vi formene, at ofte Afgjørelsen af slige Tilfælde vil beroe paa noget Vilkaarligt og alene paa Hegnsynsmændenes individuelle Skjøn. I slige Tilfælde ansee vi det for rigtigt af Hensynet til Hegnets Eier, at man gaaer frem med en vis Vaersomhed, og at der gives ham en Leilighed til at kunne beholde sit Hegn, naar han vil finde sig i at give den Erstatning derfor, som fastsættes af Synsmændene. Et æret Mindretal i Udvalget har imidlertid ikke følt sig tilfredsstillet ved Udvalgets Endringsforslag men har troet at burde gaae noget videre af Omsorg for Hegnene og navnlig for Hegnsplantningen. Jeg skal nu ikke indlade mig videre paa det ærede Mindretals Endringsforslag, som findes under Nr. 8 og 12, før han selv har motiveret dem; jeg vil blot tilslade mig at udtale, at det øvrige Udvalg ikke har kunnet følge ham i hans Betragtning. Vi maae nemlig ansee Bestemmelsen i § 7 af Lovforslaget for rigtig, at Hegnsplantningen tilhører den, hvem Hegnets Vedligeholdelse paahviler, og for at være i Overensstemmelse med de gjældende Bestemmelser i Forordningen 29de October 1794. I denne Forordning er der paa flere Steder, blandt andet ogsaa i § 5, klart og bestemt forudsat en Deling af Hegnene paatvers, saaledes at derefter hver Mand faaer sit Stykke af Hegnet som sin Eiendom tilligemed den derpaa værende Plantning, medens den ærede Forslagsstiller gaaer ud paa en Deling af Hegnene paalangs, som ikke kan siges at være lovlig. Naar Udvalget imidlertid til § 9 har stillet et Endringsforslag under Nr. 11, som gaaer ud paa, at der skulde indsættes Ordene: „forsaavidt ikke Andres Ret til Hegnsplantningen er til Ginder derfor“, saa ligger deri kun en Reservation af tidligere indgaaede contractmæssige Forhold, en Reservation, som maaffee kunde ansees for at være overflødig, da Meningen, med Bestemmelsen i § 7 jo ikke skal være den, at gjøre noget